

توسعه پایدار از طریق ورزش: موانع و راهبردها

محمدحسین قربانی^۱، حمید رضا صفری جعفرلو^۲، محمدرضا اسماعیلی^۳

۱. استادیار مدیریت ورزشی، پژوهشگاه علوم ورزشی (نویسنده مسئول)

۲. استادیار مدیریت ورزشی، دانشگاه چهرم، گروه علوم ورزشی

۳. دکتری مدیریت ورزشی، دبیر تربیت بدنی وزارت آموزش و پرورش

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۹/۰۱/۱۹

تاریخ دریافت: ۱۳۹۸/۰۹/۱۷

چکیده

پژوهش حاضر با هدف تحلیل کیفی توسعه پایدار از طریق ورزش و شناسایی موانع و راهبردهای آن انجام شده است. این پژوهش از نظر هدف، کاربردی و از لحاظ نوع راهبرد، کیفی بود که از رویکرد گراند تئوری (نظریه برخاسته از داده‌ها) برای ارائه نتایج بهره گرفته شد. مشارکت‌کنندگان در پژوهش ۲۱ نفر از نخبگان (شامل اعضای هیئت علمی، مدیران ارشد در وزارت ورزش و جوانان و فدراسیون‌های ورزشی، کارشناسان خبره، مربیان ورزشی و بازیکنان گذشته تیم ملی) بودند. داده‌های پژوهش از طریق مصاحبه اکتشافی گردآوری شدند. ملاک اتمام گردآوری داده‌ها رسیدن به اشباع نظری بوده است. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از رهیافت ظاهرشونده مربوط به اثر گلایزر (۱۹۹۲) بهره گرفته شد که از طریق اجرای سه فرایند کدگذاری باز، محوری و انتخابی انجام شد. در بررسی موانع توسعه پایدار از طریق ورزش، ۴۷ کد مستقل و ۱۱ مفهوم که شکل‌دهنده سه مقوله کلی (موانع شناختی-دانشی، ساختاری و قانونی-مدیریتی) بودند، شناسایی و طبقه‌بندی شدند. همچنین، در بخش راهبردها ۳۵ کد و ۱۰ مفهوم استخراج شدند و در سه مقوله کلی (راهبردهای ادراکی-ارتباطی، اقتصادی-ساختاری و عملکردی) دسته‌بندی شدند. نتایج این پژوهش می‌تواند در برنامه‌ریزی‌های کلان توسعه کشور و همچنین برنامه‌های توسعه بخش ورزش مورد توجه قرار گیرد و با تأکید بر رفع موانع و اتخاذ راهبردهای مستخرج از این پژوهش، می‌توان مسیر دستیابی به اهداف توسعه پایدار کشور را هموار کرد.

واژگان کلیدی: موانع توسعه، راهبردهای توسعه، توسعه پایدار، ورزش.

1. Email: ghorbani.moho@gmail.com

2. Email: hamidsafari83@yahoo.com

3. Email: mr.esmaeili62@yahoo.com

مقدمه

توسعه پایدار^۱ عبارت است از هم‌افزایی مقاصد اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و زیست‌محیطی برای ارتقای رفاه و آسایش نسل امروزی، بدون آسیب به امکان برآورده کردن نیازهای نسل‌های آینده. با این تفسیر می‌توان گفت که توسعه پایدار شامل سیستم مدیریت ارتباطات انسانی و اکوسیستم‌های طبیعی برای بهره‌برداری مستمر از منابع به‌منظور رفاه حال همه نسل‌های بشری است (زاهدی، ۲۰۱۱). در دهه‌های اخیر، توسعه پایدار یکی از موضوعات مهم در سطح جهان بوده است که شامل مباحثی مانند ابعاد توسعه، عوامل و موانع توسعه و نیز توسعه ملی است (ربانی خوراسگانی، پورافکاری، کتابی و رئوف، ۲۰۰۹). نگاه کلی و جامع به بخش‌های درگیر در توسعه پایدار می‌تواند زمینه‌ساز راهکارهای عملیاتی در بخش‌های متفاوت برای تحقق این موضوع مهم شود که بسیاری از سازمان‌های مهم بین‌المللی از جمله سازمان ملل متحد نیز بر آن تأکید کرده‌اند (شولنکورف^۲، ۲۰۱۲). توسعه پایدار دارای ابعاد و جنبه‌های گوناگونی است و یکی از مشکلات آن نیز گستردگی است که شامل هر چیزی برای هر فردی می‌شود (هارتمن و کواک^۳، ۲۰۱۱)، اما به‌طور عام، بیشتر مطالعات و صاحب‌نظران بر توسعه پایدار از دیدگاه اقتصادی، اجتماعی و محیطی تأکید دارند (مجمع عمومی سازمان ملل متحد، ۲۰۱۵؛ زاهدی، ۲۰۱۶؛ ماییز و جاکوبس^۴، ۲۰۱۷). در زمینه‌های گوناگون، توسعه می‌تواند مفهومی فلسفی برای نوع بشر داشته باشد که به مهندسی مجدد در راستای رفاه حال افراد، از طریق اصلاحات اجتماعی، سیاسی، اقتصادی و محیطی اشاره کند (ماییز و جاکوبس، ۲۰۱۷). حقوق بشر، عدالت اجتماعی، کاهش فقر، احیای محیط‌زیست و از بین بردن نابرابری‌ها از مهم‌ترین کلیدواژه‌های توسعه پایدار هستند (مک‌گلدریک^۵، ۱۹۹۶؛ لنگه^۶، ۲۰۰۰؛ پی‌ری^۷، ۲۰۰۶). از بعد محیطی، به‌خطر افتادن نسل موجودات زنده، انهدام جنگل‌ها و آلوده شدن هوا و آب، کمیت یا مقدار انرژی از جمله مواردی هستند که بر آن‌ها تأکید شده است. در این راستا باید تأکید کرد که نظام‌زیست محیطی پایدار باید از منابع حیاتی حمایت کند و از بهره‌برداری بی‌رویه از منابع تجدیدناپذیر و نیز از کارکردهایی جلوگیری کند که به تخریب محیط‌زیست منجر می‌شوند (زاهدی، ۲۰۱۶).

از نظر اقتصادی و در راستای دستیابی به توسعه پایدار، بسیاری از کشورها تمایل دارند به سمت متنوع کردن اقتصاد حرکت کنند و خود را از اقتصاد تک‌محصولی رها کنند؛ ایران نیز از همین دسته

1. Sustainable Development
2. Schulenkorf
3. Hartmann & Kwauk
4. Maes & Jacobs
5. McGoldrick
6. Langhelle
7. Peiry

از کشورهاست. صنعت‌های زیادی در سطح جهان برای این امر وجود دارد که یکی از این صنعت‌ها ورزش است (هارتمن و کواک، ۲۰۱۱). ورزش به دلیل ارتباط با بسیاری از فرصت‌های اقتصادی مانند گردشگری، بازاریابی و رسانه می‌تواند گزینه مناسبی برای حرکت کشورها به سمت توسعه پایدار باشد (شولنکوف، تامسون و شلنکر^۱، ۲۰۱۱). از دیدگاه علمی، حوزه‌هایی مانند جامعه‌شناسی ورزشی، مدیریت ورزشی و روان‌شناسی ورزشی از اهمیت نظری و تجربی خاصی در موضوع توسعه از طریق ورزش، برخوردار هستند (شولنکوف، ۲۰۱۷).

لایراس و ولتی^۲ (۲۰۱۱) در تعریف توسعه پایدار از طریق ورزش، بیان می‌کنند که این مفهوم نشان‌دهنده استفاده عمدی از ورزش برای ایجاد تأثیر مثبت بر سلامت عمومی، جامعه‌پذیری کودکان، جوانان و بزرگسالان، شمول اجتماعی افراد محروم، توسعه اقتصادی مناطق و ایالت‌ها و تقویت تبادل بین‌فرهنگی و حل تعارض است. ورزش سهم روزافزونی در تحقق صلح، احترام، سلامت، آموزش اجتماعی و توانمندسازی زنان و جوانان دارد که به همین دلیل نقش مهمی را در توسعه پایدار ایفا می‌کند (مجمع عمومی سازمان ملل متحد، ۲۰۱۵). در سال ۲۰۰۱، ایجاد دفتر ورزش و توسعه سازمان ملل متحد اولین گام مهم در راستای شناخت رسمی و مشروعیت‌دادن به مفهوم توسعه از طریق ورزش بود (شولنکوف، ۲۰۱۷، ۱). این موضوع مهم از زمان تصویب قطعنامه سازمان ملل متحد (۲۰۰۳) با عنوان «ورزش؛ ابزاری برجسته و قدرتمند برای توسعه در جامعه بین‌المللی» چشمگیرتر شد (هارتمن و کواک، ۲۰۱۱). تأکیدهای بعدی مانند بیانیه مگ‌لینگن^۳ در سال ۲۰۰۳ و در نظر گرفتن سال ۲۰۰۵ به عنوان «سال بین‌المللی ورزش و تربیت بدنی» از طرف سازمان ملل متحد، باعث شد آگاهی در مورد توسعه پایدار از طریق ورزش، به عنوان یک فلسفه که زیربنای تحولات مثبت است، افزایش یابد (بورنت^۴، ۲۰۱۵). تاکنون چیزی حدود ۲۹۵ سازمان در سراسر جهان به صورت رسمی در بستر بین‌المللی ورزش برای توسعه و صلح در حال فعالیت هستند. این جنبش بین‌المللی در زمینه ورزش و توسعه بنا شده است و اغلب با سایر تلاش‌ها برای استفاده از ورزش به منظور مداخلات اجتماعی، پیشگیری از جرم و کاهش خطر همراه است (کلتر^۵، ۲۰۱۰). این موارد در کنار اعتقادات قدیمی از ورزش به عنوان متغیر تعیین‌کننده توان، سلامتی و نشاط می‌تواند به مثابه یک عامل فرااجتماعی برای توسعه مطرح شود. همچنین، طبیعت ورزش بر اساس مشارکت است و دنیای ورزش مشارکت طبیعی برای سیستم‌های اجتماعی را فراهم می‌کند (شولنکوف و همکاران، ۲۰۱۱). ورزش

1. Schlenker, Thomson & Schlenker
2. Lyras & Welty

۳. یک بیانیه سازمان ملل متحد در مورد اهمیت ورزش در توسعه جهانی

4. Burnett
5. Coalter

افراد و جوامع را باهم جمع می‌کند، اشتراک‌ها را برجسته می‌کند و شکاف‌های فرهنگی یا قومی را برهم می‌زند (ریچاردز^۱ و همکاران، ۲۰۱۳). ورزش زمینه را برای یادگیری مهارت‌هایی مانند نظم و انضباط، اعتمادبه‌نفس و رهبری فراهم می‌کند و اصول اساسی مانند تحمل، همکاری و احترام را آموزش می‌دهد. ورزش، ارزش تلاش و نحوه مدیریت پیروزی و شکست را تمرین می‌دهد. وقتی بر این جنبه‌های مثبت ورزش تأکید شود، ورزش به وسیله‌ای قدرتمند تبدیل می‌شود که از طریق آن می‌توان در راستای دستیابی به اهداف خود در حیطه توسعه پایدار تلاش کند (شولنکوف، ۲۰۱۷). به اعتقاد شولنکوف (۲۰۱۷)، در ۱۵ سال گذشته، موضوع «توسعه از طریق ورزش» در حیطه پژوهش‌هایی در زمینه توسعه محلی و بین‌المللی، مشروعیت خود را افزایش داده است؛ درحالی‌که در آغاز قرن بیست‌ویکم یافتن پروژه‌های اختصاصی که در آن‌ها از ورزش به‌عنوان وسیله‌ای راهبردی برای تغییر مثبت در محیط‌های جامعه استفاده شده باشد، دشوار بود، اما اکنون تعداد این پروژه‌ها بسیار افزایش یافته است. آکیندس و کیروان^۲ (۲۰۰۹) ورزش را کمکی بین‌المللی می‌دانند که می‌تواند در کمال عزت و اقتدار به توسعه کشورهای آفریقایی یاری رساند و عاملی برای برقراری امید و نشاط در سطح جامعه شود. شولنکوف و همکاران (۲۰۱۱) بیان می‌کنند که مشارکت در مسابقات ورزشی ملی و بین‌المللی می‌تواند نقطه شروع مهمی برای ایجاد یک شبکه اجتماعی باشد که نتیجه آن می‌تواند به توسعه انسجام و همبستگی اجتماعی، به‌عنوان یکی از زیرمجموعه‌های توسعه پایدار تبدیل شود. ریچارد و همکاران (۲۰۱۳) به‌طور گسترده، حوزه‌های توسعه پایدار از طریق ورزش را در حوزه‌هایی مانند ورزش و معلولیت، ورزش و آموزش، ورزش و جنسیت، ورزش و سلامت، ورزش و معیشت، ورزش و صلح و نیز ورزش و انسجام اجتماعی خلاصه می‌کنند. لیندسی و داری^۳ (۲۰۱۸) نبود انسجام سیاسی در ورزش را یکی از مهم‌ترین چالش‌های ورزش برای ایجاد توسعه پایدار می‌دانند. آن‌ها اعتقاد دارند که موضوع سلامت، آموزش و صلح از طریق ورزش از جمله مهم‌ترین اولویت‌هایی هستند که به انسجام سیاست برای برقراری توسعه پایدار نیاز دارند. کلت^۴ (۲۰۱۰) بیان می‌کند که برنامه‌های محدودی برای استفاده از ورزش به‌عنوان یک سیاست توسعه‌ای وجود دارد که باعث به‌وجودآمدن مشکلات گسترده‌ای می‌شود. بزرگ‌ترین مشکل در راه توسعه پایدار از طریق ورزش، نادیده‌گرفتن اثرهای اجتماعی ورزش در راهبردهای کلان سازمان‌های ورزشی بین‌المللی است که این امر به سازمان‌های ورزشی کوچک‌تر و در نتیجه، به جامعه نیز تسری می‌یابد. دایمو و کی^۴ (۲۰۰۴) سیاست‌گذاری در ورزش را به‌عنوان یک مؤلفه مهم در فرصت یا تهدیدبودن ورزش برای جامعه

-
1. Richards
 2. Akindes & Kirwan
 3. Lindsey & Darby
 4. Dimeo & Kay

می‌دانند و اعتقاد دارند در صورتی که مدیریت ورزش صحیح نباشد، می‌تواند باعث ایجاد تعارض‌های گروهی، رفتارهای ضداجتماعی، تبلیغات تبعیض نژادی و در نتیجه گسستگی جامعه شود که این مشکلات همگی در تضاد با اهداف توسعه پایدار هستند (شولنکرف، ۲۰۱۲). در حوزه پایداری اقتصادی از طریق ورزش، حامیان و سهامداران در بلندمدت رشد سریع و کاهش هزینه‌ها را می‌خواهند. بعضی از صاحب‌نظران معتقد هستند ماهیت و نقشی که پایداری در ورزش ایفا می‌کند، با دیگر صنایع متفاوت است (بابیاک و ولف^۱، ۲۰۰۹)؛ برای مثال، اسمیت و وستریبیک^۲ (۲۰۰۷) مدعی هستند که ورزش به صورت گسترده تعریف می‌شود و دارای عوامل منحصر به فردی است که به طور مثبت بر اهداف و ماهیت تلاش‌های پایداری اثر می‌گذارد. این موارد را می‌توان در قالب مواردی از جمله قدرت انتشار و توزیع رسانه‌های جمعی، قدرت ارتباطی زیاد، علاقه‌مندی و جذابیت برای جوانان، اثرهای مثبت بر سلامتی، تعاملات اجتماعی زیاد و آگاهی بخشی برای پایداری بیان کرد.

نلسون ماندلا^۳ در تعریف خود از ورزش آن را نیروی بی‌نظیری می‌داند که شور و احساس مردم را برمی‌انگیزاند؛ به طوری که عامل دیگری به انجام دادن این کار قادر نیست. این تعریف، در کنار جمله معروف او در مورد ورزش در سال ۲۰۰۰، به این مفهوم که «ورزش قدرت تغییر جهان را دارد [و] در مقابل انواع تبعیض می‌خندد»، یکی از مهم‌ترین نشانه‌ها در سخن بزرگان است. و می‌تواند نشان‌دهنده نقش ورزش در توسعه مهم‌ترین حوزه‌های توسعه مانند انسجام اجتماعی، صلح، امید و آینده‌ای روشن باشد (شولنکرف، ۲۰۱۷). از آنجا که مطالعات توسعه پایدار از طریق ورزش، در مراحل اولیه خود است، ضرورت انجام‌شدن مطالعاتی در مورد رویکردها، موانع و راهبردهای آن‌ها بسیار مهم است. این امر به نوبه خود می‌تواند امکان ایجاد طراحی دقیق‌تر، اجرای صحیح‌تر و ارزیابی جامع‌تر از ورزش برای دستیابی به توسعه پایدار را فراهم کند و با بهبود شیوه‌های آن، نظریه و سیاست‌گذاری در این مورد را گسترش دهد (شولنکرف، ۲۰۱۲). در همین راستا، شولنکرف (۲۰۱۷) با مرور مطالعات این حیطه معتقد است که دانشگاهیان باید به تجزیه و تحلیل مدیریت و جنبه‌های سازمانی خاص پروژه‌های توسعه پایدار از طریق ورزش، از جمله تاکتیک‌های خاص، راهبردها و موانع مربوط به توسعه ورزشی بپردازند که زیربنای بسیاری از پروژه‌های آینده در زمینه توسعه پایدار است.

در ایران پژوهش‌هایی در مورد موانع و راهبردهای توسعه پایدار انجام شده‌اند که از دیدگاه‌های متفاوتی آن‌ها را بررسی کرده‌اند. بابایی فرد (۲۰۱۰) از بعد فرهنگی به موانع توسعه پایدار اشاره می‌کند و

-
1. Babiak & Wolfe
 2. Smith & Westerbeek
 3. Nelson Mandela

مواردی همچون آسیب‌های هویتی، فقدان تفکر جمع‌گرایی و ضعف در سرمایه‌فکری و فرهنگی را از عمده‌ترین موانع توسعه فرهنگی می‌داند. ربانی خوراسگانی و همکاران (۲۰۰۹) بر عوامل بومی‌گرایی، جنسیت و تفاوت مذهب به عنوان موانع فرهنگی-اجتماعی توسعه پایدار اشاره می‌کنند. در بخش ورزشی پژوهشی یافت نشد که در زمینه توسعه پایدار از طریق ورزش انجام شده باشد و تنها دو پژوهش نزدیک به موضوع مطالعه حاضر مشاهده شد؛ بدین‌صورت که قاسمی و نظری (۲۰۱۲) به تأثیر رسانه‌های گروهی به‌عنوان یک راهبرد در توسعه ورزش پرداختند و کیانی، نظری و شهبازیور (۲۰۱۹) نیز گردشگری ورزشی را به‌عنوان یکی از راهبردهای توسعه بررسی کردند.

با مرور پیشینه پژوهش می‌توان دریافت که مطالعه‌ای در زمینه توسعه پایدار از طریق ورزش، در داخل کشور انجام نشده است. حتی در مطالعاتی که خارج از کشور انجام شده‌اند نیز به بحث موانع پرداخته نشده است و در بحث راهبردها نیز اغلب به موضوعات و ابتکارات کلی متکی بر پیشنهاد‌های سازمان ملل متحد تأکید شده است. این شکاف مطالعاتی در حالی است که با توجه به اهمیتی که ورزش در توسعه پایدار دارد و درمورد آن توضیح داده شد، نیاز است موانع توسعه پایدار از طریق ورزش شناسایی شوند و راهبردهای برطرف‌کردن این موانع در پس‌زمینه‌ای بومی و ملی نیز شناسایی شوند؛ براین‌اساس، در پژوهش حاضر به‌عنوان مطالعه‌ای کیفی، به شناسایی موانع و راهبردهای توسعه پایدار ایران از طریق ورزش پرداخته شده است.

روش‌شناسی پژوهش

پژوهش حاضر از نظر هدف، کاربردی و از لحاظ نوع راهبرد، پژوهشی کیفی است. از حیث روش اجرای پژوهش نیز از رویکرد گراند تئوری (نظریه برخاسته از داده‌ها) بهره گرفته شده است. روش نظریه برخاسته از داده‌ها شامل سبک‌های متعددی است که در این پژوهش از رهیافت ظاهرشونده^۱ مربوط به اثر گلیزر^۲ (۱۹۹۲) برای تحلیل داده‌ها استفاده شد. جامعه پژوهش خبرگان و صاحب‌نظران در حوزه توسعه پایدار (توسعه اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و محیطی ورزش) بودند. برای دستیابی به اهداف پژوهش با ۲۱ نفر از این نخبگان (شامل اعضای هیئت‌علمی، مدیران ارشد در وزارت ورزش و جوانان و فدراسیون‌های ورزشی، کارشناسان خبره، مربیان ورزشی و بازیکنان گذشته تیم ملی آگاه از موضوع پژوهش) مصاحبه اکتشافی انجام شد. پنج مرحله اساسی و نه لزوماً پی‌درپی که در مسیر پردازش داده‌ها استفاده شدند، عبارت بودند از: ۱- انتخاب شرکت‌کنندگان، ۲- جمع‌آوری داده‌ها، ۳- منظم‌سازی یافته‌ها، ۴- تجزیه و تحلیل یافته‌ها و ۵- ارائه راهبردهای اجرایی. پس از اجرای

1. Emergent
2. Glaser

مصاحبه، تجزیه و تحلیل یافته‌ها انجام شد؛ به این صورت که پس از اجرا و ویرایش مصاحبه‌ها، نظرهای متفاوت در گروه‌های مفهومی یکسان، کدگذاری و طبقه‌بندی شدند و سپس به صورت کیفی تحلیل شدند. در این پژوهش، کدگذاری به صورت باز و محوری انجام و برای تأیید روایی و پایایی یافته‌های پژوهش از راهبرد ممیزی پژوهشی بهره گرفته شد. در این روش پایایی و پایایی به طور فعال حاصل می‌شود؛ به جای آنکه از جانب داوران خارجی تأیید یا رد شود. ممیزی پژوهش به سازوکارهایی اشاره دارد که برای تضمین تدریجی روایی و پایایی و در نتیجه دقت علمی یک پژوهش، در طی فرایند انجام پژوهش استفاده می‌شوند. مهم‌ترین راهبردهای ممیزی پژوهشی شامل حساسیت پژوهشگر^۱ (تبحر پژوهشگر کیفی)، انسجام روش‌شناسی^۲ (همسویی بین سؤال پژوهش و عناصر شیوه پژوهش)، متناسب بودن نمونه و گردآوری و تحلیل هم‌زمان داده‌هاست که برای دستیابی به روایی و پایایی پژوهش حاضر این راهبردها رعایت شدند.

نتایج

همان‌گونه که در جدول شماره یک مشاهده می‌شود، هشت عضو هیئت علمی دارای سابقه و اطلاعات در زمینه توسعه پایدار و حوزه‌های مرتبط با آن، یک مربی ورزشی، دو بازیکن گذشته تیم ملی دارای تحصیلات کارشناسی ارشد و دکتری تربیت‌بدنی و علوم ورزشی، شش مدیر ارشد در وزارت ورزش و جوانان و فدراسیون‌های ورزشی و چهار کارشناس خبره، مشارکت‌کنندگان در این پژوهش را تشکیل دادند.

جدول ۱- خلاصه ویژگی‌های مشارکت‌کنندگان در پژوهش

ردیف	حوزه فعالیت	تعداد
۱	عضو هیئت علمی	۸
۲	مدیران ارشد ورزشی در وزارت ورزش و جوانان و فدراسیون‌های ورزشی	۶
۳	بازیکن گذشته تیم ملی دارای تحصیلات کارشناسی ارشد و دکتری تربیت‌بدنی و علوم ورزشی	۲
۴	کارشناس خبره	۴
۵	مربی ورزشی	۱
جمع		۲۱

1. Investigator Responsiveness
2. Methodological Coherence

در راستای شناسایی و مفهوم‌سازی موانع توسعه پایدار از طریق ورزش، براساس داده‌های به‌دست‌آمده از مصاحبه‌های اکتشافی، ۴۸۴ کد اولیه شناسایی شد. با توجه به تکراری بودن برخی از آن‌ها و براساس کدگذاری باز، ۴۷ کد مستقل اولیه ایجاد شد و براساس قرابت مفهومی و معنایی بین کدها و با استفاده از الگوی کدگذاری محوری، ۱۱ مقوله اصلی به‌عنوان موانع توسعه پایدار از طریق ورزش شناسایی شد. این موانع در سه طیف موانع ادراکی-دانشی، زیرساختی و قانونی-مدیریتی قرار داده شدند.

جدول ۲- کدها و فراوانی آن‌ها، مفاهیم و مقوله‌های مربوط به موانع توسعه پایدار از طریق ورزش

مقوله	مفاهیم	ردیف	کد	فراوانی
	ضعف در سیستم آموزشی	۱	ارائه‌نشدن آموزش‌های تخصصی و کاربردی	۱۳
		۲	برتری کمیّت در مقابل کیفیت (کاهش کیفیت آموزشی)	۷
		۳	نبود هماهنگی بین نظام آموزشی و امور ورزشی	۱۱
		۴	ارائه‌نشدن آموزش‌های عمومی به افراد جامعه درباره کارکردهای ورزش	۹
		۵	سطح پایین آگاهی‌های تخصصی دانش‌آموختگان رشته تربیت‌بدنی	۸
شناخت سازمان‌های ورزشی	ضعف در تخصص‌گرایی در سازمان‌های ورزشی	۶	نبود نگاه تخصصی به مدیریت سازمان‌های ورزشی	۱۴
		۷	نبود نگاه علمی به امور ورزشی	۱۱
		۸	اهمیت‌ندادن به نتایج مطالعات و پژوهش‌های علمی در ورزش	۱۲
		۹	ناآگاهی مردم از فواید و ظرفیت‌های ورزشی	۱۱
		۱۰	نبود شناخت و استفاده‌نکردن از ظرفیت‌های ورزش در نظام سلامت کشور	۱۴
		۱۱	ناآگاهی برخی از مدیران ورزشی از کارکردهای ورزش	۱۳
		۱۲	ناآگاهی مدیران ارشد، نمایندگان مجلس و طلاب از ظرفیت‌ها و کارکردهای ورزش	۱۱
		۱۳	نبود شناخت و اهمیت‌ندادن به ظرفیت‌های ورزش در توسعه گردشگری و اقتصاد	۱۲

ادامه جدول ۲- کدها و فراوانی آنها، مفاهیم و مقوله‌های مربوط به موانع توسعه پایدار از طریق ورزش

مقوله	مفاهیم	ردیف	کد	فراوانی
		۱۴	توجه بیش از حد رسانه‌ها به ورزش قهرمانی و حرفه‌ای	۱۲
		۱۵	سنجش عملکرد مدیران و سازمان‌های ورزشی براساس میزان کسب مدال	۹
رشد نامتوازن در جنبه‌های ورزش		۱۶	مادی‌گرایی در ورزش	۸
		۱۷	توجه صرف مدیران به ورزش قهرمانی	۱۲
		۱۸	نگاه محدود به ورزش تربیتی و همگانی	۸
		۱۹	سطحی‌نگری رویدادهای ورزشی	۱۲
		۲۰	نبود سیستم اطلاعاتی و آماری در ورزش کشور	۱۳
ضعف در توسعه زیرساخت‌های ورزشی		۲۱	کیفیت پایین زیرساخت‌های ورزشی	۹
		۲۲	ساخته‌نشدن استادیوم‌های ورزشی پیشرفته	۹
		۲۳	ساخته‌نشدن کمپ‌های تمرینی ورزشی پیشرفته	۵
		۲۴	کمبود اماکن ورزشی به‌خصوص در ورزش تربیتی	۶
		۲۵	توسعه‌ندادن اماکن ورزشی براساس آمایش سرزمین	۸
		۲۶	نبود ثبات اقتصادی	۹
مشکلات اقتصادی		۲۷	مشکلات ناشی از تحریم	۸
		۲۸	تورم	۱۳
		۲۹	جزیره‌ای عمل کردن سازمان‌های ورزشی	۷
انسجام ناکافی سازمان‌های ورزشی		۳۰	نبود ارتباط کارآمد بین سازمان‌های ورزشی ادارات و نهادهای گوناگون	۵
		۳۱	موازی‌کاری و تکرار خدمات در چند سازمان	۸
		۳۲	وجود مراکز متعدد تصمیم‌گیری در ورزش کشور	۶
		۳۳	توسعه‌نیافتن خصوصی‌سازی در ورزش	۱۶
دولتی‌بودن ورزش		۳۴	نبود حمایت از مراکز خصوصی در ورزش	۱۲
		۳۵	استفاده‌نشدن از ظرفیت بخش خصوصی در ورزش	۱۴
		۳۶	استفاده‌نشدن از ظرفیت داوطلبی در ورزش کشور	۷
		۳۷	نبود رسانه‌های ورزشی غیردولتی	۶

موانع ساختاری

دیپلماسی ورزشی، تخصص گرایی، توسعه رسانه‌های ورزشی، استراتژی محوری، ترویج اقتصاد مقاومتی، خصوصی سازی، بهبود زیرساخت‌های ورزشی، میزبانی رویدادهای ورزشی و توسعه ورزش (شکل گرفت که در سه مقوله اصلی راهبردهای ادراکی-ارتباطی، اقتصادی-ساختاری و عملکردی ورزش طبقه‌بندی شد.

جدول ۳- کدها و فراوانی آن‌ها، مفاهیم و مقوله‌های مربوط به راهبردهای توسعه پایدار از طریق ورزش

مقوله	مفاهیم	ردیف	کد	فراوانی
توسعه آموزش		۱	ارائه آموزش‌های تخصصی و کاربردی	۹
		۲	بهبود کیفیت آموزش در مراکز آموزشی	۸
		۳	ارائه آموزش‌های حرفه‌ای با تعامل مراکز آموزشی و نهادهایی اجرایی	۱۰
تقویت دیپلماسی ورزشی		۴	تقویت گفتمان‌های صلح و تقویت ارتباطات بین‌الملل در مسابقات و جشنواره‌های فرهنگی-ورزشی	۱۳
		۵	تقویت دیپلماسی ورزشی در میادین، مسابقات و جشنواره‌های ورزشی جهانی و قاره‌ای	۱۴
		۶	کسب کرسی‌های بین‌المللی در ورزش با استفاده از ظرفیت‌های بالقوه ورزشی	۱۲
		۷	سیاست‌گذاری دقیق ورزش در امور بین‌الملل	۶
		۸	نگاهی تخصصی به مشاغل کلیدی در ورزش	۹
		۹	استفاده از تجارب علمی و تخصصی	۱۷
تخصص گرایی		۱۰	شایسته‌سالاری در به کارگیری افراد	۱۳
		۱۱	ترغیب رسانه‌های ورزشی به اشاعه مفاهیم اخلاقی در ورزش	۷
		۱۲	تدوین قوانین و معیارهایی در راستای نحوه پوشش تمامی جنبه‌ها و فعالیت‌های ورزشی	۸
		۱۳	توسعه فضای مجازی سالم در ورزش	۶
		۱۴	ارائه آموزش‌های همگانی ورزشی در رسانه‌ها	۱۶
		۱۵	مشخص کردن اهداف کلان توسط شورای عالی ورزش	۸
		۱۶	ارائه برنامه جامع و عملیاتی	۱۱
		۱۷	بهبود ارتباط بین سازمان‌های ورزشی کشور	۸
		۱۸	مشخص کردن وظایف هر سازمان ورزشی در راستای دستیابی به اهداف توسعه پایدار توسط شورای عالی ورزش	۹

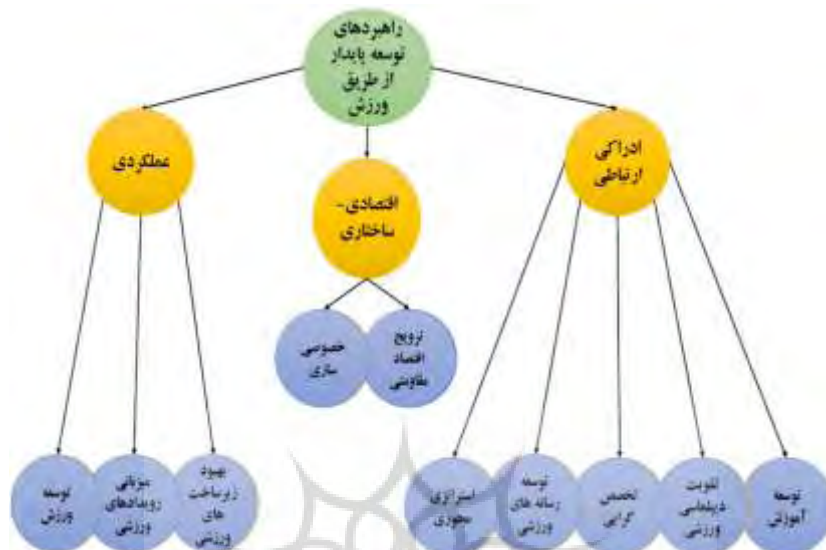
راهبردهای ادراکی-ارتباطی

ادامه جدول ۳- کدها و فراوانی آن‌ها، مفاهیم و مقوله‌های مربوط به راهبردهای توسعه پایدار از طریق

ورزش

مقوله	مفاهیم	ردیف	کد	فراوانی		
راهبردهای اقتصادی - ساختاری	ترویج اقتصاد مقاومتی	۱۹	توجه به معیارهای اقتصاد مقاومتی در ورزش کشور	۸		
		۲۰	استفاده سازمان‌های ورزشی کشور از تولیدات داخلی	۱۵		
	خصوصی‌سازی	۲۱	برقراری و توسعه سیستم بازپروری و استفاده دوباره	۸		
		۲۲	مشخص کردن معیارهای رعایت الگوی صحیح مصرف در اماکن ورزشی	۱۱		
		۲۳	جلب مشارکت عمومی و سرمایه‌گذاری بخش خصوصی برای تقویت زیرساخت‌ها	۱۳		
		۲۴	حمایت از خصوصی‌سازی در ورزش	۱۹		
		۲۵	تسهیلات در راه‌اندازی کسب‌وکارهای ورزشی	۱۱		
		۲۶	کوچک کردن نهادهای دولتی ورزشی	۱۴		
		راهبردهای عملکردی ورزش	بهبود زیرساخت‌های ورزشی	۲۷	ساخت و تجهیز اماکن ورزشی پیشرفته	۱۰
				۲۸	بازسازی اماکن ورزشی به‌صرفه	۶
توسعه ورزش	۲۹		مدیریت مناسب اماکن ورزشی	۸		
	۳۰		میزبانی رویدادهای ورزشی	۱۲		
	۳۱		میزبانی از جشنواره‌های ورزشی	۱۴		
	۳۲		توسعه گردشگری ورزشی	۱۸		
	۳۳		توسعه ورزش‌های همگانی و تربیتی	۷		
	۳۴		توسعه ورزش بانوان	۹		
	۳۵		احیای ورزش‌های بومی و محلی	۱۶		

در شکل شماره دو، الگوی راهبردهای توسعه پایدار از طریق ورزش نمایش داده شده است. این الگو پس از اتمام و تکمیل کدگذاری‌ها، دسته‌بندی کدها، شکل‌گیری مفاهیم و مقوله‌ها و تعیین ارتباط بین آن‌ها، از طریق کدگذاری انتخابی تدوین شده است که از سه مفهوم اصلی و ۱۰ مقوله فرعی تشکیل شده است.

شکل ۲- الگوی راهبردهای توسعه پایدار از طریق ورزش

بحث و نتیجه‌گیری

ورزش و تربیت‌بدنی می‌توانند کارکردهای مهمی در راستای توسعه پایدار کشور داشته باشند؛ با این حال، همواره برای دستیابی به این کارکردها به شناسایی راهبردهای تدوین‌شده و موانع موجود نیاز است که در پژوهش حاضر به این دو موضوع پرداخته شد. در این راستا، براساس اطلاعات به‌دست‌آمده از این پژوهش، ۴۷ کد مستقل اولیه ایجاد شد و براساس قرابت مفهومی و معنایی بین کدها، ۱۱ مفهوم اصلی به‌عنوان موانع شناسایی شدند (ضعف در سیستم آموزشی، ضعف در تخصص‌گرایی در سازمان‌های ورزشی، شناخت ناکافی از ظرفیت‌های ورزش، رشد نامتوازن در جنبه‌های ورزش، ضعف در توسعه زیرساخت‌های ورزشی، مشکلات اقتصادی، انسجام ناکافی سازمان‌های ورزشی، دولتی‌بودن ورزش، دخالت‌های بیش از حد سیاسیون در امور ورزش، فساد مالی و اخلاقی در ورزش، و نبود شایسته‌سالاری). سپس، این موانع در سه مقوله موانع ادراکی-دانشی، زیرساختی و قانونی-مدیریتی قرار داده شدند.

موانع شناختی-دانشی به‌عنوان مقوله اول، شامل سه مفهوم بود. اولین موانع که از کدگذاری داده‌ها به‌دست آمد، ضعف در سیستم آموزشی است. بسیاری از مطالعات همسو با این پژوهش، ضعف در آموزش را یکی از مهم‌ترین موانع کارکردهای توسعه پایدار می‌دانند. به‌نظر می‌رسد وجود دوره‌های آموزشی، دروس و واحدهای درسی در ارتباط با توسعه پایدار و مسائل مربوط به آن در مدارس و

دانشگاه‌ها می‌تواند این ضعف را تا حدود زیادی جبران کند. ضعف در تخصص‌گرایی به‌عنوان دومین مانع برای کارکردهای توسعه پایدار بیان شده است. نبود نگاه علمی در سازمان‌های ورزشی و بی‌اهمیتی به مطالعات در زمینه‌های مرتبط با ورزش و توسعه پایدار، از مهم‌ترین ضعف‌های مربوط به بخش تخصص‌گرایی هستند. همسو با این یافته‌های پژوهش، این مانع در برخی حوزه‌های مرتبط با توسعه پایدار مانند گردشگری (روماوو و نیوتس^۱، ۲۰۱۷)، کشاورزی (سزاسکی و آمبروزی^۲، ۲۰۱۵)، توسعه روستایی (سپیلوفا^۳ و همکاران، ۲۰۱۷) و محیط‌زیست (مایز و جاکوبز، ۲۰۱۷) نیز بیان شده است. در زمینه ورزشی نیز لولاند^۴ (۲۰۰۶) تخصص‌گرایی در زمینه‌های مربوط به توسعه پایدار را یکی از ملزومات بازی‌های المپیک می‌داند که در نبود آن می‌تواند مانعی بزرگ برای ارتباط بین این بازی‌ها و توسعه پایدار به‌وجود آید. یکی دیگر از موانعی که در مقوله اول می‌تواند مانع توسعه پایدار از طریق ورزش شود، نبود شناخت کافی از ظرفیت ورزش است. در تأیید این یافته، گرگینوف و هیلز^۵ (۲۰۰۸) با تأکید بر توسعه پایدار، به تحلیل مهم‌ترین ظرفیت‌های ورزشی در بازی‌های المپیک لندن پرداختند. آن‌ها بیان کردند که نبود شناخت کافی از این ظرفیت‌ها، توسعه آینده از طریق ورزش را به بیشترین میزان ممکن نمی‌رساند.

براساس یافته‌های پژوهش حاضر، مقوله دوم موانع ساختاری بود. این مقوله شامل پنج مفهوم بود که از بین آن‌ها درباره زیرساخت‌های ورزشی و توسعه نامتوازن جنبه‌های ورزشی بحث می‌شود. مطالعات لولاند (۲۰۰۶)، لئوپکی و پرن^۶ (۲۰۱۲) و آبسالیاموف^۷ (۲۰۱۵) از جمله مطالعاتی بودند که همسو با پژوهش حاضر بر زیرساخت‌های ورزشی برای توسعه پایدار تأکید داشتند. زیرساخت‌های ورزشی یکی از متداول‌ترین و برجسته‌ترین پیش‌نیازها و پیامدهای ورزشی به‌خصوص در میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی‌اند که در بردارنده هزینه‌های هنگفتی هستند و سال‌ها بعد برای کشور میزبان سود دارند (آبسالیاموف، ۲۰۱۵). کمپ‌ها، اماکن، استادیوم، هتل‌ها، جاده‌ها و ... از جمله مواردی هستند که می‌توانند منتج از ورزش و بازی‌های المپیک باشند و وجود آن‌ها کمک شایانی به توسعه پایدار می‌کند. مفهوم دیگر این مقوله، رشد نامتوازن ورزش است که به‌عنوان مانعی برای توسعه پایدار از طریق ورزش مطرح شده است. توجه بیش از اندازه نهادهای حاکم بر ورزش، دولت‌ها و رسانه‌ها به ورزش قهرمانی و مدال به‌عنوان بخش پر زرق و برق ورزش می‌تواند آسیب‌هایی مانند کاهش ورزش همگانی و تنزل

-
1. Romão & Neuts
 2. Czyzewski & Smędzik-Ambroży
 3. Šipilova
 4. Loland
 5. Girginov & Hills
 6. Leopkey & Parent
 7. Absalyamov

کیفیت ورزش تربیتی دربرداشته باشد که درنهایت می‌تواند برخی از شاخص‌های توسعه پایدار مانند سلامت و آموزش اجتماعی از طریق ورزش را تهدید کند (ژنگ^۱، ۲۰۱۵؛ ژانگ و پنگ^۲، ۲۰۱۷). سومین و آخرین مقوله موانع قانونی و مدیریتی است که شامل سه مفهوم نبود شایسته‌سالاری، دخالت سیاست و فساد در ورزش می‌شود. پژوهش‌های گیرگینوف و هیلز (۲۰۰۸) و بلک^۳ (۲۰۱۰) از جمله پژوهش‌هایی بودند که همسو با مطالعه حاضر سیاست و دیپلماسی ورزشی را یکی از مهم‌ترین عوامل توسعه پایدار از طریق ورزش می‌دانند و در صورتی که درست اجرا نشود، مانعی بزرگ برای این امر مهم است. لمک^۴ (۲۰۱۶) نیز دیگر مفهوم این پژوهش، یعنی فساد در ورزش را یکی از مهم‌ترین موانع توسعه پایدار از طریق ورزش می‌داند که با اصطلاح «کشتن ورزش» تمامی اهداف کلان را نشانه می‌گیرد. فساد موجب بدبینی به ورزش، لطمه به ماهیت درستکاری و ایجاد یک تردید بزرگ در ذی‌نفعان ورزشی مانند حامیان مالی، هواداران و رسانه‌ها می‌شود که از عناصر مهم برای دستیابی به توسعه هستند.

در راستای رفع موانع، اتخاذ راهبردهای مؤثر عاملی کلیدی است. براساس اطلاعات به‌دست‌آمده از این پژوهش در راستای شناسایی راهبردهای تحقق کارکردهای ورزش و تربیت بدنی، ۳۵ کد مستقل اولیه ایجاد شد و براساس قرابت مفهومی و معنایی بین کدها، ۱۰ مفهوم اصلی (توسعه آموزش، تقویت دیپلماسی ورزشی، تخصص‌گرایی، توسعه رسانه‌های ورزشی، استراتژی محوری، ترویج اقتصاد مقاومتی، خصوصی‌سازی، بهبود زیرساخت‌های ورزشی، میزبانی رویدادهای ورزشی و توسعه ورزش) به‌عنوان راهبردهای تحقق کارکردهای ورزش و تربیت بدنی در راستای توسعه پایدار ایران شناسایی شد. این مفاهیم اصلی در سه مقوله راهبردهای ادراکی-ارتباطی، راهبردهای اقتصادی-ساختاری و راهبردهای عملکردی ورزش قرار گرفتند. با توجه به یافته‌های زیاد پژوهش در این بخش، در ادامه در مورد برخی از مهم‌ترین راهبردهای به‌دست‌آمده (ترجیحاً براساس فراوانی تکرار) بحث می‌شود.

خصوصی‌سازی به‌عنوان پرتکرارترین داده‌ها در بین کدهای استخراج شده، ۱۹ فراوانی دارد که می‌توان گفت به‌نوعی مهم‌ترین راهبرد از دیدگاه متخصصان برای توسعه پایدار است. همسو با این یافته پژوهش، محمدی مغانی و قره‌خانی (۲۰۱۸) نیز خصوصی‌سازی در ورزش را موجب ایجاد فضای رقابتی، ثبات اقتصادی و ایجاد فضای کارآفرینی در ورزش می‌دانند که از این طریق می‌تواند توسعه اقتصادی و اجتماعی برای کشور به‌همراه داشته باشد؛ البته بر سیاست خصوصی‌سازی در قالب اصل

-
1. Zheng
 2. Zhang & Peng
 3. Black
 4. Lemke

۴۴ قانون اساسی، از سال ۱۳۶۸ به‌عنوان یکی از سیاست‌های توسعه تأکید شده است (علی‌اکبر، ۲۰۰۳) که ورزش نیز از این قاعده مستثنا نیست. توسعه گردشگری ورزشی از دیگر داده‌های پژوهش بود که با ۱۸ فراوانی به‌عنوان یکی از راهبردهای مهم در توسعه پایدار بیان شده بود. مطالعات رادیسچی^۱ (۲۰۱۳)، سبری^۲ (۲۰۱۶)، راموو و نتوس (۲۰۱۷) و کیانی و همکاران (۲۰۱۹) از مهم‌ترین مطالعاتی بودند که بر گردشگری ورزشی به‌عنوان یکی از راهبردهای توسعه تأکید دارند. گردشگری ورزشی با ایجاد چرخه و رونق اقتصادی، اشتغال‌زایی، توسعه زیرساخت‌ها و ارتباطات اجتماعی و فرهنگی، نقش بالقوه‌ای در توسعه پایدار یک جامعه خواهد داشت. استفاده از تجارب علمی و تخصصی به‌عنوان سومین راهبرد پرتکرار در داده‌های پژوهش (۱۷ فراوانی) به‌عنوان یکی از مفاهیم تخصص-گرایی موردتوجه است. علمدار (۲۰۱۶) نیز در تأیید این یافته پژوهش، تخصص‌گرایی مدیران را یکی از مهم‌ترین راهبردهای توسعه پایدار می‌داند و مدیران با تصمیم‌های تخصصی و به دور از سیاست-زدگی می‌توانند تسهیل‌کننده این امر باشند. آموزش همگانی ورزش از رسانه‌ها نیز از مهم‌ترین کدهای ارائه‌شده در این پژوهش است که با ۱۶ فراوانی در مقوله رسانه‌های گروهی یکی از راهبردهای توسعه پایدار است. باید توجه داشت که آموزش ورزش یکی از مهم‌ترین راهبردهای توسعه است که در مطالعات به آن اشاره شده است. قاسمی و نظری (۲۰۱۲) نقش رسانه‌ها را در مسیر توسعه ورزش انکارنشدن می‌دانند. با توجه به زمان زیادی که عموم جامعه به ارتباط با رسانه‌ها اختصاص می‌دهند، به‌نظر می‌رسد نقش رسانه‌های گروهی مانند تلویزیون، رادیو، جراید و رسانه‌های مجازی مانند شبکه‌های اجتماعی و اینترنت در این زمینه بسیار چشمگیر است. استفاده از تولیدات داخلی یکی دیگر از یافته‌های پژوهش در بخش راهبردهای توسعه پایدار از طریق ورزش بود که در مقوله اقتصاد مقاومتی قرار گرفت. نزدیک به یک دهه است که به‌خاطر شدت تحریم‌ها و فشارهای خارجی، واژه «اقتصاد مقاومتی» جزو جدانشدنی از اقتصاد و توسعه ایران است و سیاست‌های کلی در اغلب حوزه‌ها بر آن تأکید دارند. این مفهوم در پی مقاوم‌سازی، بحران‌زدایی و ترمیم ساختارهای اقتصادی است که مسلم است تکیه بر تولیدات داخلی یکی از مهم‌ترین اصول آن است (میلانی، ۲۰۱۵). همسو با این یافته، جوانی (۲۰۱۸) ارکان پیاده‌سازی اقتصاد مقاومتی را در ورزش بیان می‌کند که تولیدات داخلی به نوعی یکی از زیرمجموعه‌های آن است. درهمین راستا نیز خزایی و همکاران (۲۰۱۸) نبود حمایت از تولیدات داخلی در ورزش را یکی از چالش‌های پیاده‌سازی اقتصاد مقاومتی در مسیر توسعه می‌دانند. تولیدات داخلی در ورزش شامل تولیدات محسوس مانند کالا یا نامحسوس مانند خدمات ورزشی است. تجهیزات ورزشی، ورزشکاران، مربیان، ورزش‌های ملی و رویدادهای داخلی از جمله این تولیدات

1. Radicchi

2. Sobry

هستند که می‌توانند با تقویت حس خودباوری و انگیزه مضاعف، اثرپذیری از تهدیدهای خارجی را به حداقل برسانند و توسعه پایدار در ورزش را به‌عنوان یکی از حوزه‌های اقتصادی تبیین کنند. به‌عنوان بخش پایانی و در بیان آنچه درمورد موضوع پژوهش می‌دانستیم، باید گفت با وجود انجام شدن برخی پژوهش‌های محدود در زمینه‌های ورزشی توسعه پایدار مانند رسانه‌های گروهی یا گردشگری، پژوهشی وجود نداشت که بتواند دیدگاهی کلی و فراگیر را در زمینه توسعه پایدار از طریق ورزش ارائه دهد؛ به‌ویژه که این مطالعات اغلب در خارج از کشور انجام شده‌اند و لزوم توجه به شاخص‌های ملی و بومی در چارچوب‌بندی آن‌ها کاملاً ضروری به‌نظر می‌رسید.

همچنین، در توضیح اینکه پژوهش حاضر چه دانش جدیدی در حیطه توسعه پایدار از طریق ورزش ارائه داده است، باید گفت به‌صورت کلی به‌منظور برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری هرچه‌بہتر در راستای تحقق کارکردهای ورزش و تربیت‌بدنی به‌منظور توسعه پایدار کشور، شناسایی موانع موجود و ارائه راهبردهای کلی در این زمینه از اهمیت خاصی برخوردار است که در این پژوهش در این زمینه تلاش شده است. در این پژوهش، با ارائه سه مقوله کلی و ۱۱ مفهوم دسته‌بندی‌شده در بخش موانع و همچنین، سه مقوله کلی و ۱۰ مفهوم دسته‌بندی‌شده در راهبردهای توسعه پایدار از طریق ورزش، علاوه بر ارائه خط‌مشی‌های کلی از دیدگاه صاحب‌نظران و متخصصان، فرصت انجام‌دادن مطالعات بیشتر در زمینه‌های ذکرشده نیز برای پژوهشگران علاقه‌مند مهیا شده است.

تشکر و قدردانی

این مقاله از طرح پژوهشی مصوب پژوهشگاه تربیت‌بدنی و علوم ورزشی استخراج شده است؛ از این‌رو، نویسندگان بر خود واجب می‌دانند از حمایت‌های این پژوهشگاه و از همه افرادی که در فرایند پژوهش همکاری داشته‌اند، تشکر و قدردانی فراوان کنند.

References

1. Absalyamov, T. (2015). The influence of cultural and sport mega-events on sustainable development of the city. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 188, 197-201.
2. Akindes, G., & Kirwan, M. (2009) Sport as international aid: Assisting development or promoting under-development in Sub-Saharan Africa? In R. Levermore, & A. Beacom (Eds), *Sport and international development* (215-45). Basingstoke: Macmillan.
3. Alamdar, S, J. (2016). The role of municipal specialists in municipal sustainable management and development in the sustainable urban development management and

- accounting. Paper presented at the Second Gathering of Key Issues in Management and Accounting Sciences, Golestan Province, Gorgan. (Persian).
4. Aliakbar, M. (2003). Privatization from the first development plan up to now. Tehran: Iran Privatization Organization. (Persian)
 5. Babaeifard, A. (2010). Cultural Development and Social Development in Iran. *RefahJ*. 10 (37):7-56, URL: <http://refahj.uswr.ac.ir/article-1-306-fa.html>
 6. Babiak, K., & Wolfe, R. (2009). Determinants of corporate social responsibility in professional sport: Internal and external factors. *Journal of Sport Management*, 23(6), 717.
 7. Black, D. R. (2010). The ambiguities of development: Implications for 'development through sport'. *Sport in Society*, 13(1), 121-9.
 8. Burnett, C. (2015). Assessing the sociology of sport: On sport for development and peace. *International Review for the Sociology of Sport*, 50(4-5), 385-90.
 9. Chang, Y. C., & Wei, Z. G. (2007). Research on main reason and countermeasure for imbalanced development of mass sports in China [J]. *Journal of Xi'an Physical Education University*, 5(1), 83-92.
 10. Coalter, F. (2010). The politics of sport-for-development: Limited focus programmes and broad-gauge problems? *International Review for the Sociology of Sport*, 45(3), 295-314.
 11. Czyżewski, A., & Smeździk-Ambroży, K. (2015). Specialization and diversification of agricultural production in the light of sustainable development. *Journal of International Studies*, 8(2), 63-73.
 12. Danaeifard, H., & Mozaffari, Z. (2008). Promoting validity and reliability in quality management research: Reflection on research audit strategies. *Public Management Research*, 1(1), 131-62. (Persian).
 13. Dimeo, P., & Kay, J. (2004). Major sports events, image projection and the problems of 'semi periphery': A case study of the 1996 South Asia Cricket World Cup. *The World Quarterly*, 25(7), 1263-76.
 14. Girginov, V., & Hills, L. (2008). A sustainable sports legacy: Creating a link between the London Olympics and sports participation. *The International Journal of the History of Sport*, 25(14), 2091-116.
 15. Glaser, B. G. (1992). *Basic of grounded theory analysis: Emergence vs. forces*. Mill Valley, CA: Sinology Press.
 16. Hartmann, D., & Kwauk, C. (2011). Sport and development: An overview, critique, and reconstruction. *Journal of Sport and Social Issues*, 35(3), 284-305.
 17. Javani, V. (2018). Explaining the implementation of resistive economy in sport industry. *Journal of Sport Management*, 10(3), 567-80. (Persian).
 18. Khazaei, A., Honari, H., & Shahlaee Bagheri, J. (2018). Identify the Challenges of Implementing the Resilient Economy in The Country's Sport Industry. *Sport Management Studies*, 10(49), 59-78. doi:10.22089/smrj.2017.4610.1886
 19. Kiani, M. S., Nazari, L., & Shahbazzpour, L. (2019). Sport tourism and sustainable local development for host cities for sporting events. *American Journal of Sports Science*, 7(1), 7-10. (Persian).
 20. Langhelle, O. (2000). Sustainable development and social justice: Expanding the Rawlsian framework of global justice. *Environmental Values*, 9(3), 295-323.

21. Lemke, W. (2016). The role of sport in achieving the sustainable development goals. *UN Chronicle*, 53(2), 6-9.
22. Leopkey, B., & Parent, M. M. (2012). Olympic Games legacy: From general benefits to sustainable long-term legacy. *The International Journal of the History of Sport*, 29(6), 924-43.
23. Lindsey, I., & Darby, P. (2019). Sport and the Sustainable Development Goals: Where is the policy coherence?. *International Review for the Sociology of Sport*, 54(7), 793-812.
24. Loland, S. (2006). Olympic sport and the ideal of sustainable development. *Journal of the Philosophy of Sport*, 33(2), 144-56
25. Lyras, A., & Welty Peachey, J. (2011). Integrating sport-for-development theory and praxis. *Sport Management Review*, 14(4), 311-26.
26. Maes, J., & Jacobs, S. (2017). Nature-based solutions for Europe's sustainable development. *Conservation Letters*, 10(1), 121-4.
27. McGoldrick, D. (1996). Sustainable development and human rights: An integrated conception. *International & Comparative Law Quarterly*, 45(4), 796-818.
28. Milani, J. (2015). Resistance economy and national self-confidence, opportunities and challenges. *15 (7)*, 5-22.
29. Mohammadi Moghani, H., & Gharekhani, H. (2018). The designing and explaining the model for the government's economic role in the process of Iran sports privatization. *Journal of Sport Management*, 10(2), 385-67. (Persian).
30. Nazari, R., & Ghasemi, H (2012). The role of mass media as an opportunity for sustainable development in sport, *Journal of Communication Management in Sports Media*, 1 (1), 40-4.
31. Peiry, K. (2006). Promoting sustainable development and poverty reduction-what makes them successful? *Environmental Policy and Law*, 36(5), 219.
32. Rabbani Khorasgan, R., Purafkari, N., Ketabi, M., & Raoufi, M. (2009). Investigating cultural-social barriers to development with emphasis on specialism (Case study of Hormozgan, Bandar Abbas). *Applied Sociology*, 20(3), 135-56. (Persian).
33. Radicchi, E. (2013). Tourism and sport: Strategic synergies to enhance the sustainable development of a local context. *Physical Culture and Sport. Studies and Research*, 57(1), 44-57.
34. Richards, J., Kaufman, Z., Schulenkorf, N., Wolff, E., Gannett, K., Siefken, K., & Rodriguez, G. (2013). Advancing the evidence base of sport for development: A new open-access, peer-reviewed journal. *Journal of Sport for Development*, 1(1), 1-3.
35. Romão, J., & Neuts, B. (2017). Territorial capital, smart tourism specialization and sustainable regional development: Experiences from Europe. *Habitat International*, 68, 64-74.
36. Schulenkorf, N. (2012). Sustainable community development through sport and events: A conceptual framework for sport-for-development projects. *Sport Management Review*, 15(1), 1-12.
37. Schulenkorf, N. (2017). Managing sport-for-development: Reflections and outlook. *Sport Management Review*, 20(3), 243-51.

38. Schulenkorf, N., Thomson, A., & Schlenker, K. (2011). Inter-community sport events: Vehicles and catalysts for social capital in divided societies. *Event Management*, 15(2), 105-19.
39. Špilova, V., Ostrovska, I., Jermolajeva, E., Aleksejeva, L., & Oļehnovičs, D. (2017). Evaluation of sustainable development in rural territories in Latgale region (Latvia) by using the conception of smart specialization. *Journal of teacher Education for Sustainability*, 19(1), 82-105.
40. Smith, A., & Westerbeek, H. (2007). Sport as a vehicle for deploying corporate social responsibility, *The Journal of Corporate Citizenship*, 25(1), 43-54.
41. Sobry, C. (2016). *Sport Tourism and Local Sustainable Development: Prospective of globalization effects-Actors strategy and responsibility*. Editions L'Harmattan
42. United Nations General Assembly (UNGA). (2015). *transforming our world: The 2030 agenda for sustainable development*. Available at: www.preventionweb.net (Accessed).
43. Zahedi, Sh. A. (2011). Globalization and sustainable development. *Strategic Studies in Globalization*, 2(3), 1-18. (Persian).
44. Zahedi, Sh. A. (2016). *Comprehensive sustainable development with emphasis on green entrepreneurship management and entrepreneurship*. Tehran: Allameh Tabatabaei University Press. (Persian).
45. Zou, Y. H., & Yu, W. Q. (2007). Imbalanced development of athletic sports in China. *Journal Wuhan Institute of Physical Education*, 41(5), 13-25.
46. Zhang, B., & Peng, P., (2017). Research on the Development of Education Resources for the Internet Plus Universities in the National Health Field. *Eurasia Journal of Mathematics Science and Technology Education*, 13(8), 5085-93. doi:10.12973/eurasia.2017.00984a
47. Zheng, G. H. (2015). The Role of Endurance Contests in the Construction of Authority and Social Order in Rural China: Cases in the Qing Dynasty and the Republic of China. *The International Journal of the History of Sport*, 32(8), 1057-70. doi:10.1080/09523367.2015.1022719

استناد به مقاله

قربانی، محمدحسین، صفری جعفرلو، حمیدرضا و اسماعیلی، محمد رضا. (۱۳۹۹). توسعه پایدار از طریق ورزش: موانع و راهبردها. *مطالعات مدیریت ورزشی*، ۱۲ (۶۰)، ۸۳-۱۰۲. شناسه دیجیتال: 10.22089/smrj.2020.8198.2808

Ghorbani, M. H., Safari Jafarloo, H. R., & Esmaili, M. R. (2020). Sustainable Development through Sport: Barriers and Strategies. *Sport Management Studies*. 12 (60): 83-102. (Persian). DOI: 10.22089/smrj.2020.8198.2808

Sustainable Development Through Sport: Barriers and Strategies

M.H. Ghorbani¹, H.R. Safari Jafarloo², M.R. Esmaeili³

1. Assistant Professor of Sport Management, Sport Sciences Research Institute (Corresponding Author)
2. Assistant Professor of Sport Management, Jahrom University, Sport Sciences Department
3. Ph.D. of Sport Management, Physical Education Teacher of the Ministry of Education

Received: 2019/12/08

Accepted: 2020/04/07

Abstract

The purpose of this study was to qualitatively analyze sustainable development through sport and identify its barriers and strategies. The method of the present study was qualitative research in terms of purpose and type of strategy which used the grounded theory approach to present the results. The research participants included 21 elites (including faculty members, senior managers in the Ministry of Sport and Youth and Sports Federations, experts, sports coaches and former national team players). The data were collected through exploratory interviews. The criterion for completing the data collection was theoretical saturation. In order to data analysis, Glaser's (1992) Emergent approach was used and this process was performed through three open, axial and selective coding processes. In examining the barriers to sustainable development through sport, 47 independent codes and 11 concepts that formed three general categories (cognitive-knowledge, structural and legal-managerial barriers) were identified and classified. Also, in the Strategies 35 codes and 10 concepts were extracted and categorized into three general categories (Perceptual-Communication, Economic-Structural, and Functional Strategies). The results of this study can be taken into consideration in the macro planning of the country as well as the development plans of the sports sector. Also, by focusing on removing the barriers and adopting strategies derived from this research, we can pave the way for achieving the country's sustainable development goals.

Keywords: Development Barriers, Development Strategies, Sustainable Development, Sport.

1. Email: ghorbani.moho@gmail.com

2. Email: hamidsafari83@yahoo.com

3. Email: mr.esmaeili62@yahoo.com